

HỒI 594

Thiên Nhất Huyền Công

N

ến canh ba, Khấu Trọng mượn sự trợ giúp của dây thừng leo qua tường thành cao ba chục trượng, lên vào Trường An. Do phần lớn quân đội đã điều ra ngoài, cho nên Trường An thành không phòng bị nghiêm ngặt như chuyển trước đến tìm Dương Công Bảo Khố. Khấu Trọng lợi qua lách hộ thành, quan sát kỹ khoảng trống không có binh canh gác, lọt vào thành không chút nguy hiểm. Gã băng phòng vượt ốc nhả Đả Tinh Oa chạy tới, không ngờ phát giác mình không chỉ cô độc một mình, trên mái ngói thỉnh thoảng có nhân vật giang hồ mặc áo dạ hành lướt qua, hoặc nằm phục ở chỗ tối, khiến gã phải mang mặt nạ, tránh bất cẩn để có người ngẫu nhiên nhận ra là Thiệu soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ, vậy thì oan uổng quá.

Có mấy kẻ dạ hành muốn chặn gã lại, Khấu Trọng xem chút muốn dừng lại hỏi tại sao, cuối cùng sợ gây rắc rối, bỏ rơi đối phương để chạy đến Đả Tinh Oa. Hầu Hi Bạch không có ở nhà, Khấu Trọng trải qua ngày tháng bôn ba lao碌 và huyết chiến liên miên, quá mệt mỏi nên đầu có húng, cảm thấy khó chịu nhiều ngày rồi chưa tắm, hào hứng đi một mạch đem dờn bồn tắm trong phòng tắm đến giếng nước đằng sau, mức nước giếng đổ đầy bồn, đặt Tinh Trung Nguyệt bên cạnh bồn, cõi hết y phục nhào vô bồn hưởng thụ lạc thú vô hạn tắm nước lạnh.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch hai tiểu tử kia lẫn đi đâu rồi? Nếu bọn họ về nhìn thấy mình nằm dài trên giường ngủ vùi, sẽ có biểu tình gì đây? Nghĩ đến đó, Khấu Trọng cảm thấy đắc ý, nhất thời quên đi thất bại trên chiến trường, thư thả ngâm ư ử điệu Dương Châu lưu hành.

“Lại là khúc đó, Thiệu soái không sợ chán sao?”

Khấu Trọng giật nảy mình, Từ Tử Lăng nói không sai, Loạn Loạn quả nhiên lợi hại hơn trước nhiều, mình không ngờ không phát giác nàng phương giá quang lâm một chút xíu nào. Gã cười khổ: “Loạn đại tỷ tựa như đặc biệt có hứng thú đối với việc ta tắm rửa, cứ chọn lúc này mà đến.”

Loan Loan như u linh từ trong phiều hốt ra, đến bên bồn tắm, cười khe khẽ: “Người ta chưa từng che giấu sự ái mộ đối với thân thể của Thiếu soái, bất quá chuyến này là tình cờ gặp gỡ. Thiếu soái không phải quyết chiến với Lý Thế Dân ở Lạc Dương sao? Sao còn rảnh rồi quay trở lại Trường An tắm rửa?”

Khấu Trọng hai chỗ gác trên thành bồn, chăm chú quan sát ngọc dung tươi đẹp của Loan Loan, ngạc nhiên: “Loan đại tỷ còn đẹp hơn trước nữa, có phải là công hiệu của Thiên Ma đại pháp không? Bọn ta xem chừng luôn luôn đấu không lại nàng, chuyến này lại chuẩn bị hãm hại bọn ta sao đây?”

Loan Loan khẽ hôn lên má gã vừa lộ ra khỏi mặt nước, môi hồng thơm mềm làm cho Khấu Trọng suýt nữa tiêu hồn, rồi mới tách ra chút ít.

Hai gương mặt sát nhau chỉ cách mấy tấc, nhả làn hơi thơm tho như hoa lan dịu giọng: “Người ta sao lại đi hại các ngươi được? Trước đây là lệnh sư phụ khó cãi, bây giờ không còn hiềm sợ nữa. Đêm nay ta vốn muốn tìm Tử Lăng, gặp được người càng mừng hơn nữa.”

Khấu Trọng vẫn đang bồi hồi cảm giác động hôn môi thơm của nàng hôn lên má, mâu thuẫn ở chỗ biết rõ nàng miệng ngọt lòng kiếm, khơi khơi lại không có cách nào ngưng tụ biểu tình căm ghét nàng, thậm chí không muốn nhớ lại hành động ác độc trước đây của nàng, thở dài thốt: “Ài! Không muốn hại bọn ta? Thật là thiệt cho nàng nói ra mấy lời nói láo đó! Chỉ bất quá nàng muốn lợi dụng bọn ta đi đối phó Thạch Chi Hiên, để giúp nàng có thể ngồi lên vị trí Phái chủ Âm Quý Phái, hoàn thành thống nhất Ma đạo cho lệnh sư, mộng tưởng còn đến mức thống nhất thiên hạ! Ta có nói sai không? Xin đại tiểu thư chỉ giáo.”

Loan Loan khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng thốt: “Người muốn nghe lời thật tình chứ?”

Khấu Trọng lòng mềm nhũn, buồn bã đáp: “Ta đang lắng nghe.”

Loan Loan nhấn thần thâm thúy khôn lường chăm chú nhìn gã, hồi phục lại thần thái lãnh đạm tinh tại nhất quán của nàng, giọng nói bình tĩnh như mặt nước không sóng dợn: “Bất kể Thạch Chi Hiên hay bất cứ một ai trong Thánh môn ta, thậm chí cả hạng Hiệt Lợi hay Lý Uyên, đều đang đợi một ngày ngươi và Tử Lăng chia rẽ đường ai nấy đi. Bởi sự thật đã chứng minh lúc hai người các ngươi liên thủ hợp tác, thiên hạ đâu còn ai có năng lực đồng thời giết chết hai ngươi. Bất kể người muốn đối phó các ngươi đông đến cỡ nào, các ngươi ít nhất vẫn có thể chạy thoát đến chỗ hoang vắng. Nhưng chuyến này Thiếu soái ngươi đến Trường An, rất có khả năng là chuyến cuối cùng các ngươi tụ chung một chỗ, sau đó sẽ tản mác đông tây, vì Khấu Thiếu soái ngươi không thể buông bỏ Lạc Dương và Thiếu Soái quân

không lo tới. Cho nên nếu muốn giết Thạch Chi Hiền, phá Bất Tử ẩn pháp của y, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng. Thiếu soái là người thông minh, chắc biết sự uy hiếp của Thạch Chi Hiền đối với ngươi, y tuyệt không dung cho ngươi và Tử Lăng đồng thời còn sống trên thế gian này."

Khấu Trọng cười khở: "Lời nói của nàng không phải là không có lý. Nhưng giết Thạch Chi Hiền nào phải dễ, chuyện Tử đại thánh tăng làm không được, bọn ta có thể làm được sao?"

Loan Loan thốt: "Trên thế gian đâu có chuyện gì ổn định chắc chắn mười phần đâu, có thể có một nửa cơ hội thành công, thậm chí một nửa tia hy vọng, bọn ta cũng không thể không thử. Chuyện ta luyện thành Thiên Ma đại pháp Thạch Chi Hiền vẫn mù lòa không biết, đại khái có thể khiến cho hấn kinh ngạc."

Khấu Trọng hoài nghi: "Không phải lại thi triển theo cách cũ, học theo lệnh sư Ngọc Thạch Câu Phần ngọc đá đều tan gì đó, bắt bọn ta cùng thượng lộ theo Thạch Chi Hiền, đại tiểu thư ngươi liền chiếm hết tiện nghi, ta và Tử Lăng trở thành kẻ khờ lỗ mãng."

Loan Loan trầm giọng: "Lúc đó thật ra đã xảy ra chuyện gì? Thạch Chi Hiền bằng vào cái gì mà chịu được Ngọc Thạch Câu Phần của Chúc sư phụ?"

Khấu Trọng không chịu đáp lời nàng, càng không muốn đáp lời, xô đẩy: "Chuyện này tình nhân của nàng rõ hơn ta, bởi gã là một trong những đương sự, còn ta đang bận làm thịt Thâm Mạt Hoàn."

Loan Loan u uẩn than: "Ta sẽ tìm cách hện Thạch Chi Hiền ra đàm phán, các ngươi thật ra đến hay không đến?"

Khấu Trọng cười đáp: "Bọn ta chỉ có một cơ hội giết Thạch Chi Hiền, cho nàng lãng phí sách như vậy, lẽ nào không thấy đáng tiếc."

Đôi mắt đẹp của Loan Loan sáng lên, chăm chăm nhìn gã dịu giọng: "Ngươi chừng như đã có kế hoạch toàn diện, chịu để ta tham dự sao? Tín nhiệm ta được không? Ta thật sẽ không hại các ngươi, nếu không ngũ lôi oanh đỉnh, thiên lôi đánh ngay đầu ta lấy mạng."

Khấu Trọng cười khở: "Ông trời sợ rằng rất ít khi trùng phạt kẻ không thủ tín bằng cách sử xuất loại chiêu số hiểm thấy như sấm sét đánh trúng đầu, Loan Loan nàng thật biết thề quá. Gọi là kế hoạch toàn diện thì còn quá sớm, là bản thảo đầu thì còn phù hợp. Bất quá ta sau khi thương lượng với Tử Lăng rồi mới có thể phúc đáp nàng, đêm mai mọi người ăn cơm gia đình ở đây được không? Tài nấu nướng của tiểu đệ so với Tỉnh Trung bát pháp cũng không thua kém bao nhiêu đâu. Hà! Ta còn đang tắm mà!"

Loan Loan mục quang nhìn vào nước trong bồn, nhăn cái mũi nhỏ thông minh, mỉm cười: “Vừa dơ vừa thú! Ta vào phòng ngủ, tắm xong vào nồng cháy với người ta đó!” Không để ý Khấu Trọng có kháng nghị không, bỏ đi về phía phòng ngủ.

oOo

Từ Tử Lăng và Hưu Hi Bạch trời mờ sáng sao lặn hết mới về đến, thấy Khấu Trọng đem hết cao lương mỹ tửu Hưu Hi Bạch “cất giấu” bày đầy cái bàn tròn lớn giữa sảnh, tả thủ ôm rượu hữu thủ cầm đồ ăn, ăn uống no say, cả hai vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhất thời nói không nên lời.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng thần thái hân hoan phát ra từ nội tâm vì thành linh gặp mình vẫn còn sống, trong lòng cảm động từng hồi, trước hết giơ ngón tay che môi ám thị giữ im lặng, lại dùng ngón cái chỉ vào phương hướng bên trong: “Trên giường của Hưu công tử có mỹ nhân đang nằm ngủ đợi ngươi, bọn ta phải cẩn thận nói năng. Khà! Hưu công tử đúng là diễm phúc tề thiên.”

Hưu Hi Bạch ngạc nhiên: “Có chuyện đó nữa?”

Từ Tử Lăng sực tỉnh ngộ, thấp giọng nhắc nhở hẩn: “Đừng nghe gã xạo, là Loan Loan đã đến!”

Hưu Hi Bạch tay rút Mỹ Nhân phiến, gạt mở quạt quạt hai lượt, tiêu sái thốt: “Hai huynh đệ các người nói trước vài câu đi, diễm phúc tự nhiên bay tới, khước từ thì thật bất kính, đợi tiểu đệ lên giường cái đã.”

Nói xong lắc lắc đầu sải bước vào trong.

Từ Tử Lăng hoan hỉ ngồi xuống đối diện Khấu Trọng, Khấu Trọng thu hồi mục quang nhìn theo lưng Hưu Hi Bạch, cười nói: “Tiểu tử kia càng lúc càng lý thú. Mấy năm nay bọn ta tuy khắp nơi thụ địch, cũng kết giao được một đám bằng hữu huynh đệ can đảm tương chiếu.”

Từ Tử Lăng nhin không được hỏi: “Ngươi tại sao lại đến đây?”

Khấu Trọng thở dài: “Lạc Dương xong rồi! Lý tiểu tử thật lợi hại, có thể không đánh mà khuất phục binh người ta. Y chỉ mời ta uống một tuần rượu, hù Vương Thế Sung vài phen vài đại chạy ngược về Lạc Dương. Con mẹ hẩn, thứ người đó nhìn thêm một khắc là thêm

một khắc bực mình, cho nên muốn đến Trường An uống rượu với ngươi, thuận đường làm thịt lão Thạch.”

Từ Tử Lăng nhú mày: “Mất Lạc Dương nào có khác gì mất Ba Thục, cũng đâu có khác gì mất sinh lễ cho Tống Ngọc Trí, ngươi có tính toán gì đây?”

Khấu Trọng cười khố: “Ngươi chắc biết ta là tên khờ chết cũng không chịu nhận thua mà, sau khi làm thịt Thạch Chi Hiền xong ta lập tức quay về Bành Lương, xem xem có biện pháp gì đánh đuổi Lý Tử Thông khỏi quê hương Dương Châu của bọn ta không, cho dù đánh tới một binh một tốt cuối cùng, Khấu Trọng ta tuyệt sẽ không cúi đầu nhận thua.”

Từ Tử Lăng im lặng một hồi, chợt lên tiếng sục trời lở đất: “Để ta giúp ngươi đoạt Dương Châu!”

Khấu Trọng giật nảy mình, đôi mắt bắn ra thần sắc không thể tin được, cảm động đến mức mắt đỏ lựng, phải một hồi sau mới kiên quyết lắc đầu: “Có câu nói này của Lăng thiếu gia, ta cho dù bại trận mất mạng cũng ngậm cười nơi chín suối. Nhưng ta lại tuyệt không thể tiếp nhận hảo ý của ngươi, À! Thành thật mà nói, mãi cho đến nay lòng ta quả có chút không thoải mái, nghĩ ngươi đối với Sư tiên tử còn tốt hơn cả đối với ta, bây giờ mới biết mình đã sai lầm quá đáng. Chính vì bọn ta là huynh đệ, sao có thể hãm người vào đường bất nghĩa, muốn ngươi lặn mình vào đầm nước bẩn. Khà! Khấu Trọng ta nào phải tầm thường như vậy, Lăng thiếu gia yên tâm đi ngao du sơn thủy đi!”

Từ Tử Lăng thở dài một hơi, đành nói lại thôi.

Khấu Trọng lảng qua đề tài khác: “Ngươi và Hầu tiểu tử hồi nãy đi quậy phá ở đâu cả đêm vậy?”

Từ Tử Lăng cười khố: “Quả là quậy phá, hơn nữa lại tay trắng cả đêm, lục khắp Doãn phủ vẫn tìm không ra vật Tiểu Hầu muốn tìm.” Gã liền đem chuyện “Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ” kể ra từ đầu tới cuối.

Khấu Trọng trầm tư không hiểu, lẩm bẩm: “Doãn Tổ Văn không ngờ lại đi trộm đồ của Trì Sanh Xuân, chuyện này quả là bất hợp lý. Khà! Không lạ gì khắp thành toàn là dạ hành nhân, thì ra là vì giải thưởng vạn lượng hoàng kim mà đi tìm Tào Tam, thật buồn cười muốn chết đi! Thiên hạ có nhiều tên khờ như vậy sao.” Tiếp đó quay vào trong quát lớn: “Hầu công tử xong chuyện chưa?”

Từ Tử Lăng cười khà khà: “Mất đi Lạc Dương tựa như không có quan hệ gì với ngươi.”

Khấu Trọng lại cạn một chén, lắc đầu buồn bã: “Đây gọi là tìm vui trong khổ, chỗ vĩ đại nhất của Lý Thế Dân là điều binh bày mưu, biết rõ y sẽ đánh trận này ra sao, mình lại chỉ có thể trợn mắt nhìn y thắng mình, không có chút xíu biện pháp nào.”

Hầu Hi Bạch lúc này đã về lại trong sảnh, đến ngồi xuống bàn, cười khổ: “Loan mỹ nhân muốn đi rửa ráy chải tóc thay đồ. Nàng cả y phục cũng đem theo! Tựa như chuẩn bị ăn ở chung với bọn ta, hai vị có ý kiến gì không?”

Khấu Trọng cúi tới hạ thấp giọng: “Nàng trước khi lên giường có rửa sạch đôi chân chưa đó?”

Hầu Hi Bạch cười toe toét: “Ngươi sẽ mau chóng biết rõ thôi.”

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng đôi mày nhíu chặt, ngạc nhiên: “Chuyện tức cười như vậy, Tử Lăng sao lại không cười được vậy?”

Từ Tử Lăng thốt: “Bởi ta biết một chuyện mà ngươi không biết, Thương Trường chủ hiện đang ở Trường An, giả như lúc nàng đến đây đụng phải Loạn Loạn, ngươi nói coi sẽ có hậu quả gì?”

Hầu Hi Bạch biến sắc: “Lúc ta tối hôm qua ngầm thông tri cho nàng biết Từ Tử Lăng ở nhà ta, nàng có nói sáng sớm hôm nay sẽ đến gặp bọn ta.”

Khấu Trọng kinh hãi: “Đây quả là một vấn đề lớn, bọn ta còn dám ở chung nhà với tử địch của nàng nữa, nàng biết được mà còn chịu qua lại với bọn ta thì mới lạ.” Vụt đứng dậy, quyết đoán: “Ta đi đuổi Loạn Loạn.”

Từ Tử Lăng nói: “Loạn Loạn nào phải dễ đối phó như vậy? Đừng làm bậy, để ta nói chuyện với nàng cho thỏa đáng.”

Khấu Trọng buồn bã ngồi xuống, mặt mày nhăn nhó: “Bọn ta cũng thật nói không được, không có cách nào ăn nói với Trường chủ mỹ nhân. Để Tử Lăng đi thuyết phục Loạn Loạn, nàng vì đối phó Thạch... hà! Chắc cái gì cũng chịu đáp ứng chứ?”

Hầu Hi Bạch thở dài: “Không cần phải nói thập thò như vậy, tiểu đệ hiểu là chuyện gì rồi.”

Khấu Trọng đôi mắt bắn ra thần sắc bén nhọn: “Ta trên đường từ Từ Giản về Trường An đã bị Dương Hư Ngạn chặn đường tấn công, Ảnh Tử kiểm pháp của tiểu tử đó đúng là tinh tiến rất nhiều, dồn ta vào thế đánh dai mệt sức, may là ta nhận ra hấn ái ngại cái mạng Hoàng đế của mình, cho nên ta xuất chiêu nào chiêu nấy đều đồng quy ư tận, ép hấn biết

khó mà phải chạy. Cũng có thể hấn cố ý tha ta đi Trường An đối phó lệnh sư, cũng là sư tôn của hấn, càng có thể là hấn để lệnh sư đích thân giết ta. Bất kể là khả năng nào, Thạch sư của ngươi không còn coi ngươi là đồ nhi của y nữa, Hi Bạch có tính toán gì?

Hầu Hi Bạch bần thần: "Ta có thể làm gì chứ?"

Từ Tử Lăng thốt: "Giả như Dương Hư Ngạn giết chết ngươi khi quyết chiến, Thạch Chi Hiền vì vậy mà phải truyền Bất Tử ấn pháp cho Dương Hư Ngạn, có coi như phần lại quý củ của quý phái không?"

Hầu Hi Bạch lắc đầu: "Đương nhiên là không coi như phần lại quý củ của tổ sư."

Khấu Trọng giật mình: "Ta hiểu rồi! Đêm trước Dương Hư Ngạn nói còn có chuyện phải làm, ta còn nghĩ hấn mượn miệng để lui đi, thì ra quả là có chuyện, nếu hấn thụ thương, nội trong thời gian ngắn sẽ khó mà tranh phong với Tiểu Hầu ngươi."

Hầu Hi Bạch gãi đầu: "Bây giờ làm cho ta rối rắm hồ đồ rồi! Thạch sư thật ra muốn tận tay xử lý cái tên không biết mình có phải là phần đồ hay không như ta đây, hay là muốn ta và Dương Hư Ngạn phân thắng bại?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Nợ nần rắc rối này cả Thạch sư ngươi cũng không rõ được, vốn tính cách của y bị phân liệt, còn y vì sự mâu thuẫn tính cách cho nên không có cách nào tự giải quyết, vì vậy viết xuống Bất Tử ấn pháp, hy vọng hai người các ngươi liễu đoạn. Bất quá y bây giờ tính cách đã trùng quy lại thành một, vạn sự chỉ nghĩ hướng tới thực tế đại cục, dĩ nhiên là buông ngươi mà giữ Dương Hư Ngạn."

Khấu Trọng hừ lạnh: "Tiểu Hầu ngươi cần phải có quyết tâm, một là ngồi chờ chết, hai là giữ mạng mà vùng vẫy phần đấu."

Hầu Hi Bạch quyết đoán: "Nếu chỉ là ứng phó Dương Hư Ngạn, ta có biện pháp tốt. Nhưng nếu là Thạch sư đích thân xuất thủ, tiểu đệ... À! Tiểu đệ..."

Khấu Trọng cười khà khà: "Lão Thạch giao cho ta và Tiểu Lăng xử lý, Dương Hư Ngạn để cho lão ca huynh, được chứ?"

"Còn có nô gia nữa!" Ba người rùng mình, nhìn vào trong, Loan Loan mỹ lệ như thiên tiên giáng phàm, quý dị như u linh chân không áo trắng đứng ngay ngưỡng cửa, đôi mắt đẹp dị quang lấp lánh. Đến khi nàng lên tiếng, ba người mới phát giác nàng đến.

Khấu Trọng hít một hơi lạnh: "Loan đại tiểu thư càng lúc càng lợi hại."

Loan Loan điềm điềm cười, bay lướt đến không đụng đất như u linh, an nhiên ngồi xuống: “Nếu ta và Khấu Trọng, Từ Tử Lăng liên thủ mà vẫn không thể thu thập Thạch Chi Hiên, thiên hạ này không còn ai có thể làm được.”

Hầu Hi Bạch cười khổ: “Y thủy chung là sư phụ của ta, đừng nói tuốt ra vậy được không?”

Loan Loan mục quang quay về phía hắn, thần nhiên thốt: “Hầu công tử phải đối diện với hiện thực tàn nhẫn này, ngươi là một sai lầm của Thạch Chi Hiên, hiện tại là lúc y sửa sai. Phương thức huấn luyện truyền nhân của Bồ Thiên phái luôn luôn là bổ yếu giữ mạnh, Thạch Chi Hiên hiện nay rõ ràng toàn lực tài bồi Dương Hư Ngạn, nếu ngươi vẫn bà bà mụ mụ, còn mở miệng là tình nghĩa sư đồ gì gì, chi bằng tự tận cho sạch gọn cho rồi, có thể tránh làm gai mắt ngựa ngáy, càng không dây dưa liên lụy đến bằng hữu.”

Từ Tử Lăng không vui: “Nàng sao có thể nói như vậy chứ.”

Loan Loan lạnh lùng: “Đây không những là tranh đấu nội bộ Thánh môn ta, hơn nữa quan hệ đến mệnh vận tương lai của thiên hạ, nào khác gì trận chiến tranh bá đang tiến hành ở Lạc Dương. Trên đường chiến tranh ai làm chủ thiên hạ, cha có thể giết con, con có thể thí cha, bằng hữu có thể trở mặt, huynh đệ có thể tương tàn. Ta chỉ là nói thật, Hầu công tử phải tỉnh khỏi con mê. Một là đi xa, vĩnh viễn trốn tránh, hai là phẫn đấu quyết chiến đến cùng, con đường thứ ba là làm heo dê trên đồ trường, số phận chờ bị mổ thịt.”

Hầu Hi Bạch hơi thở cấp xúc, một hồi sau mới buồn bã thốt: “Ta biết rõ là như vậy, nhưng thật nếu bắt ta cứng cỏi đối phó Thạch sư, vẫn khó hạ quyết tâm. Như vậy đi! Dương Hư Ngạn để ta ứng phó, còn Thạch sư phụ, chao ôi! Ta đành không nghe không hỏi tới vậy! Tiểu đệ tính tình trời sinh là vậy, bảo ta làm sao được?”

Loan Loan điềm điềm nói: “Ngươi căn bản không phải là đối thủ của Dương Hư Ngạn.”

Hầu Hi Bạch hiện thần sắc không phục, lại không phản bác. Khấu Trọng nhíu mày: “Nàng bằng vào cái gì mà có phán đoán như vậy?”

Loan Loan từ từ đáp: “Lưỡng đại tuyệt học của Thạch Chi Hiên là tự sáng chế ra Ảo Ma thân pháp và Bất Tử ấn pháp, mà hai thứ tuyệt học này đều nhờ vào Thạch Chi Hiên dung hợp ‘Thiên Nhất tâm pháp’ của lưỡng đạo Hoa Giác và Bồ Thiên, mới có thể đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực. Dương Hư Ngạn được truyền thụ Ảo Ma thân pháp, đương nhiên cũng được chân truyền ‘Thiên Nhất tâm pháp’, vậy là tập kỳ công của lưỡng đạo Bồ Thiên và

Hoa Gián, còn Hầu công tử chỉ được sở trường của một Hoa Gián phái, cao thấp đã thấy rõ rồi, cho nên phân tích của ta không phải là nói xằng để dọa người, mà là có căn cứ.”

Ngưng một chút, lại nói: “Hầu công tử và Dương Hư Ngạn mỗi người được nửa ấn quyền, nhưng vì Dương Hư Ngạn thân nhờ Thiên Nhất tuyệt học, luyện Bất Tử ấn pháp là dẫn nước vào kênh, còn Hầu công tử là gãi ngoài lớp giày. Cho dù Hầu công tử có thể được trọn quyền, luyện đến chỗ then chốt cũng thành tẩu hỏa nhập ma, có hại chứ không có ích.”

Ba người nghe vậy đồng thời biến sắc. Thân người yếu kiêu của Loan Loan run lên: “Lẽ nào phân nửa ấn quyền của Dương Hư Ngạn đã lọt vào tay các người?”

Hầu Hi Bạch chỉ vào đầu, cười khở: “Hoàn toàn ở trong này!”

Loan Loan đôi mắt đẹp lóe dị quang, không cần nàng nói ra, ba người cũng biết nàng đang tính tới Bất Tử ấn quyền. Hầu Hi Bạch cười thâm: “Trái không được, phải cũng không xong, tại hạ nên làm thế nào?”

Từ Tử Lăng thốt: “Trời không bít hết đường, chỉ cần Hi Bạch huynh quyết định kháng cự tranh đấu đến cùng, sẽ có biện pháp giải quyết.”

Khấu Trọng cười lạnh: “Dương tiểu tử ta nhìn không thuận mắt, giao cho ta làm thịt hẳn đi.”

Loan Loan thở dài: “Bằng vào Tinh Trung bát pháp của Thiểu soái, có lẽ có thể đánh bại Dương Hư Ngạn, nhưng nếu muốn giết hẳn, cho dù hẳn không có Lý Uyên hay Thạch Chi Hiền chống lưng, sợ rằng cũng không phải là chuyện dễ.”

Khấu Trọng đang muốn phản bác, tiếng gõ cửa vang lên. Ba người lại một lần nữa biến sắc, thâm than không hay. Kẻ đến nếu là Thương Tú Tuần thì hồng phúc.

- o O o -